

ostatně na omylu, majíc za to, že zločin podle § 87 tr. zák. lze spáchat i také zlomyslným poškozením cizího majetku. Zlomyslná poškození cizího majetku, z nichž může vzejít nebezpečství pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidem, spadají pod ustanovení § 85 b) tr. zák. Ustanovení § 87 tr. zák. předpokládá, mluví-li o »jiném ze zlomyslnosti podniknutém činu«, zřejmě čin odlišný od zlomyslného poškození cizího majetku po rozumu § 85 tr. zák. Nezmiňuje-li se rozsudek o tom, že svědek Antonín K. udal při hlavním přelíčení, že ve schůzi poslanecké sněmovny ze dne 19. června 1926 myslel, že předseda (místopředseda inž. D.) živý nevyjde, nelze ani v tom spatřovati vadu neúplnosti; neboť zmíněný úsudek svědkův, jenž se opíral zřejmě o skutečnost týmž svědkem potvrzenou, nepoukazoval k tomu, že obžalovaný H. přivodil uvedeným způsobem ze zlomyslnosti po rozumu § 87 tr. zák. nebezpečství pro život inž. D-a, nýbrž poukazoval k tomu, že tu šlo podle svědkova názoru o vážný útok na život inž. D-a, tedy ke skutečnosti s hlediska skutkové podstaty zločinu podle § 87 tr. zák. nerozhodné. Neodůvodněna jest i výtku pod c) uvedená proto, že se rozsudek zmiňuje o tvrzení svědka inž. D-a, že viděl v tom, že obžalovaný H. uchopil křeslo, chtěje ho jím udeřiti velké nebezpečí pro sebe. Posléze nelze spatřovati neúplnost ani v tom, že se rozsudek nezmiňuje o tom, že svědek Jan M. potvrdil při hlavním přelíčení skutečnosti shora pod d) uvedené; neboť tato výpověď byla nerozhodnou, an tento svědek nepotvrdil, že spisy, jimiž byl stenograf zraněn, byly hozeny některým z obžalovaných. Zmateční stížnost, směřující proti rozsudkovému výroku, jímž byli obžalovaní H., Š., K. a J. sprostěni z obžaloby pro zločin podle § 87 tr. zák., dlužno označiti jako bezdůvodnou. Bylo tudíž zmateční stížnosti státního zastupitelství v rozsahu jak uvedeno v odst. II výroku tohoto rozsudku vyhověti, rozsudek první stolice v dotyčných výrocích a v důsledku toho také ve výrocích o trestech obžalovaných H-e a Š-a a ve výrocích s tím souvisejících zrušiti, aniž bylo třeba obírat se i dalšími formálními výtkami stížnosti v těchto směrech vznesenými. Pokud rozsudek byl zrušen z důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nemohl Nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti, poněvadž nejsou, jak bylo již dříve naznačeno, v těchto směrech v rozsudku a v jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest položiti při správném použití hmotného práva za základ rozhodnutí. Bylo proto věc vrátiti soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl (§ 288, odst. druhý čís. 1 a 3 tr. ř.). Jinak bylo zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 3162.

K dokonání zločinu podvodu podle § 199 a) tr. zák. ucházením se o křivé svědectví prostřednictvím třetí osoby se sice vyžaduje, by žádost o křivé svědectví svědka skutečně došla, avšak k naplnění pokusu tohoto zločinu stačí jednání, které mohlo vésti ke skutečnému provedení svádění ku křivému svědectví, jakmile se v něm zřetelně projevil trestný úmysl pachatelův, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, a be-

ohledu na to, jak dalece se přiblížila jeho činnost k trestnému cíli (moták, v němž se pachatel křivého svědectví dožadoval, byl zachycen).

§ 199 a) tr. zák. nerozeznává, zda svědectví, o něž se bylo ucházeno, týče se okolnosti rozhodné či nerozhodné.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1928, Zm 39/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. října 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Namítá že v rozsudku zjištěné jednání obžalovaného, totiž, že sepsal moták, v němž žádá strýce, by zařídil u dvou určitých osob, by na soudě jako svědci vypověděli podle přání obžalovaného nepravdu, a že je odevzdal odcházejícímu vyšetřovanci za účelem doručení, jest pouhé beztrestné přípravné jednání, od dokonání činu vzdálené a dokonce nezpůsobilé, by založilo trestnost, protože se o žádosti obžalovaného nedověděl ani adresát, který jako svědek ve sporu ostatně ani nevystupoval. Přehlíží, že se sice k dokonání zločinu podvodu podle § 199 a) tr. zák. ucházením se o křivé svědectví prostřednictvím třetí osoby vyžaduje, by žádost o vydání křivého svědectví svědka skutečně došla, že však k naplnění pokusu tohoto zločinu stačí jednání, které mohlo vésti ke skutečnému provedení svádění ku křivému svědectví, jakmile se v něm zřetelně projeví trestný úmysl pachatelův, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, bez ohledu na to, jak dalece se přiblížila jeho činnost k trestnému cíli. Proto jest shledati trestný pokus i v odeslání dopisu, dožadujícího se křivého svědectví na osobách, vedených za svědky v trestní věci proti obžalovanému pro zločin podvodu, spáchaný vylákáním peněz (částek na W-ovi a M-ové) prostřednictvím třetí osoby, i když jí dopis nedošel a ona se o pachatelově žádosti nedověděla, poněvadž se v tom, co pachatel ke skutečnému provedení zločinu podnikl, projevuje zřetelně opravdovost a rozhodnost jeho zločinného úmyslu. Nelze ani důvodně tvrditi, že pokus byl podniknut prostředkem k dosažení cíle naprosto nezpůsobilým, jenž by ho jedině činil beztrestným, uváží-li se, že při menší bdělosti správy věznice snadno mohl býti zločin dokonán; konkrétní nezpůsobilost prostředku však trestnost nevylučuje. Pokud zmateční stížnost dovozuje, že tu není skutkové podstaty zločinu ve směru subjektivním, ježto prý obžalovaný chtěl, by svědci vypovídali pravdu a vylíčili okolnosti, které byly podle jeho vědomí pravdivé (že smlouva s W-em byla jen k jeho zajištění, že nebyla kupní smlouvou, že W. půjčoval obžalovanému peníze do hry, že ani P. a M-ová nic nenamítali proti tomu, by obžalovaný částkou získanou za zástavní lístek nehrál na S., není provedena po zákonu, ježto nedbá skutkového předpokladu rozsudku, který zjišťuje (přihlížeje k obhajobě obžalovaného i k výpovědi svědků W-a, M-ové, P-y a K-y), že

okolnosti, jež měly býti podle přání obžalovaného potvrzeny oněma dvěma svědky, neodpovídají pravdě a že to bylo obžalovanému, jako do věci úplně zasvěcenému, známo. Poukazuje-li zmateční stížnost posléze k tomu, že otázka použití zápůjčky jest pro trestný ráz činu obžalovaného (t. j. pro podvod, o němž měli býti svědci slyšeni), bezvýznamnou, přehlíží, že pro trestnost ucházení se o křivé svědectví jest lhostejno, zda jsou nepravdivé okolnosti, o nichž má svědek podle pachatelova přání vypovídati, pro trestní věc, v níž má býti svědectví vydáno, závažné čili nic, poněvadž § 199 a) tr. zák. nerozeznává, zda svědectví, o něž se bylo ucházeno, týká se okolnosti rozhodné či nerozhodné, a mimo to každá nepravda svědkova před soudem obmezuje výkon spravedlnosti a poškozuje stát v jeho právu, by se od svědka dověděl pravdu, takže trestní sankce § 199 a) tr. zák. má v tomto případě zřejmě za účel oprostiti svědeckou výpověď od jakéhokoliv nedovoleného vlivu se strany třetí osoby. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti jako bezdůvodnou, z valné části pak i podle zákona neprovedenou.

Čís. 3163.

Chce-li soud předsevzítí zjištění, nekryjící se s názorem znalce, jest povinen podrobiti celý obsah znaleckého posudku (i po stránce technické) pečlivému rozboru a uvéstí důvody, které jej pohnuly k tomu, že se v otázce, jejíž správné řešení předpokládá odborné znalosti (daktyloskopie), přenesl přes onen posudek.

(Rozh. ze dne 2. května 1928, Zm I 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 14. listopadu 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís 4 a 5 § 281 tr. ř. Dlužno jí přiznati oprávnění s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., pokud vytýká, že soud neuvádí důvodů pro svůj výrok, že se nepřipojil k posudku znalce z oboru daktyloskopie a na základě tohoto posudku nenabyl přesvědčení, že otisk na místě činu zjištěný nepochází od jiné osoby než od obžalovaného. Rozsudek v tomto směru toliko uvádí, že by i v případě, kdyby se soud spokojil s 10 body znaleckým posudkem zjištěnými, tento počet mu nestačil, poněvadž »veškeré charakteristické značky obrazce I se na obrazci II a naopak nenacházejí; obrazec I není zcela jasný a podle všeobecného dojmu obrazce I se nepodobá podle přesvědčení soudního dvoru útvaru obrazce II«. Je jisto, že podle zá-